

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knižicizšczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostacž.

15. njedźela po šwjatej Trojizy.

Gal. 5, 16.

„Ja praju pak: Rhodźće w Duchu.“

Rhodźće w Duchu: to je prawe křesćijanске křo-
djenje. Što pak rěka: po Duchu křodźić? Někotři maja
ša to, šo je to: dobre počinki wopokasowacž. To drje je
wěrnjo, ale njěmje šo šapomnicž, šo dobrych počinkow
ničtó nima, křiba šo šo njeje š nowa narodžić š wodu a
š Duchom. Šdžež Boži Duch přjedy njeje naš š pokucž
a š wěrie roškwětlil, tam dobrych počinkow nimamy.
Šrudna wěž je w požadanju čěła pschěčiwjo Duchej.
Wšchědnje to šami na šebi widžimy. Požadaj šwětna
lubosć pschěčiwjo Božej lubosći, hordosć pschěčiwjo po-
nižnosći, nahrabnosć pschěčiwjo šmilnosći, njescětnosć
pschěčiwjo šcětnosći. Ach my hubjeni ludžo, što naš
wumóže. Budžmy štroštni. Šwjaty Duch nam daty
w křćenizy, a pschězo š nowa daty tym, kiž njebjeskeho
Wótza wo njeho prošča, pomha nam móznje. Wón je
šlota wotežka, kotraž naš pschězo wotdžeržuje, šo njeczinim,
štož my chžemy a štož njěmemy; wón je škit, kiž
naš škituje pschěčiwjo žehliwym šchipam šleho požadanja;
wón je mjecž, kotryž naš š dobřezu wodži pschěčiwjo
wšchemu nowemu nadběhowanju. Prošče wo šwjateho
Ducha, móžuje šo jehowe wěrie a křodźće w nim: dha
njbudžecž po žadosći čěła činić.

Krařna šwoboda wšach kiwa tym, kiž wot Ducha šo
wjescž dadža. „Šeli šo pak waš tón Duch wjedže, dha

nješče my pod šakonjom.“ Boži Duch wumóže wot
bojosć pschěstupjeneho šakonia. „Poklaty je kóždy, kiž
njewořtanje we wšitkim tym, štož piřane je w knihach
šakonia, šo by wón to činił“ (Gal. 3, 10), praji Bože
šlowo. Štož pak šo wot Ducha wjesč da, tón njeczini
po šakonju jeno nuřowanj, ale rad lubje. Boži Duch je
jemu šakon do wole šapiřal; wón njemóže hinał hacž rad
po nim činić. A w tajkim čłowjeku šrawja potom
měřto žalostnych šlósčow, wot šwj. Pawoła w 20. a 21.
šhtucžy mjenowanych, rjane a lubošne pldy Ducha:
lubosć, wjeřelosć, měr, šcětnosć, lubošnosć, dobroč-
nosć, wěra, čichosć, pldnosć. Ničtó njeje, kiž tele
pldy njeby křwalil. Ale křwalicž njeje bosć. Bože
kraleřtvo njewořteji w šlowach, ale w mozy. Šami
chžemy je w šebi a na šebi šrawicž dacž, pošluschni tam-
nemu Křesćowemu napominanju: Dajče šwoje šwětko
šwěćicž pschěd ludžimi, šo bychu wařche dobre šutki
widželi a wařcheho Wótza w njebjesach křwalili.

Šeneje wězy pschěde wšchěm je nam š temu trjeba:
Dajče nam na Křistuřa hladacž, kaž šwj. Pawol na
njeho hladasche, jako tele rjane šlowa piřasche. „Kotřiz
Křistuřej pschěšluscheja“, praji wón na pošledku w šwjatej
epistoli, „šchizuj šwoje čělo š lóřtami a žadosćemi“. Šrečej
je šo wón wotřeknył, Křistuřej pschěšluscha wón
a jehowobědženřtvo je wón. To tež nam pschěteji,
šo bychmy šwjaty lud byli, kiž je šam jehow a šo šwěru
džerži š dobrym šutkam a pschě to pschěpowjedal dobre
počinki teho, kiž je naš powołał š čěmnosće š šwojemu

krašnemu śwětlu. Je drje wulka a czeŝka wěz, czeło
fichizowac; możemy rošymic, so je ſo w ſtarym fcheſczijan-
ſkim czaſu wjele ſwětnych ſwědkow na puſte mjeſta je
ſwěta podalo, ale rošymimy tež, so je hiſcye wyſchſche
a kraſniſche, hdyž ſriedža ſwěta a w ſwojim nam wot
Boha datym powołanju ſa tym ſtejmym, so bychmy w Duchu
thodžili a pſched zhlým błudžazym ſwětom wobſwědcžili,
so chzemy Rchryſtuſej pſchiſluſcher. Njebudže to na jene
dobo ſo po doſonjanym waſchnju ſtač mój, duž ſložmy
ſeferu najprjedy na te hrěchi, kotrež najwjaſy čujemy.
Bóh tón Rnjeſ, kiž możnje dawa woboje, to, so chzemy,
a to, so činimy, móže tež naſ čłowjekow Božich činicz,
i wſchemu dobremu ſkutkei hotowy.

Rſchižuj mje, o fſchižowany!
Se wſchēm, ſchtož ja ſym a mam;
So ja budu namaſany
W twojich ranach tu a tam;
Rſchižuj wſchať mój czełny loſcht,
Sčini mi hórki ſwěta koſcht:
Pſchetož, ſchtož ſo i nim da kſtoſtač,
Budže tež i nim króny doſtač. (550, 6.)

Rhěrluſch putnikow.

(Spitta.)

(Pſ. 39, 14.)

W ſwětnych ſtyſkach nochzu ſrudnje hladac,
Nochzu tudy czeſtnu krónu žadac,
Hdžež je Rnjeſ njeſt krónu černjomu;
Nochzu tu na pucžach ſwětnych thodžic,
Hdžež je najſwjećišchi dhyrbjał ſłodžic
Sa naſ hórku ſmjercž tam na fſchižu.

Rnježe, daj na žiwjenjowe pucže
Wěrnoscž ſwoju, kiž pucž wucži krucže,
Ducha tež, kiž po nim wjedže mje.
Wutrobu tež daj, kiž rad' we wěrje
Wjeſcž ſo da na runej, wuſkei cžerje,
Bo kotrež wſchať ty ſam thodžeſche.

Čini we wěrje pſchež' mje ſwěrniceho,
Płodny wěry daj, so ſwjećišcheho
Stwori twoja ſwjata luboscž mje;
Wjeſ njei' njemžu do přědka ja thodžic,
Luboscž jeno móže luboscž płodžic,
Seno ta mje i tebi dowjedže.

Lubosnje ſy ty mje wołať i ſebi,
Lubny Rnježe, tola mam ja i tebi
Wjele krocžel hiſcye doſonjecž.
Duž mi wotrocžkei wſchať poſticž radny
Nětko i njebieſ ſwoje prawta hnady,
Pomhaj, so mohl ſbóžnje doběžecž.

Do twojich mi njebieſow daj hladacž,
S nadžiju ſej twoju kraſnoſcž žadacž,
Hdyž wot pucžowanja ſpróžny ſym;
Tu, hdžež wutrobu tať wjele boli,
Daj mi wěſty mēr we cžemnym doſi;
A tebi hladam i wotom wjeſełym.

Haj, ja ſym wſchať zuſobniť na ſemi,
Mam ſo bėdžic i wjele cžėnoſcžemi,
Szym tu putnik khudy, njeſnaty;
Rſchiž je ſnamjo pucžowanja mojom',
Hacž do wótznob' kraja pſcheńdu ſwjom',
Tam do kanaanſkei domiſny.

Suriy Bróſt.

Nabožina w ſchuli.

(Poſtracžowanje.)

4. Zyrkwinsli Rhěrluſch.

Se ſpodžiwne bohateho a rjaneho Rhěrluſchowneho žiwjenja
evangelſkeje zyrkwe móže ſa ſchulſki a zhlý poſdžišchi žiwjenſki czaſ
runje tať ſpodžiwne a bohate Rhěrluſchowne žonowanje wuſhadžecž.
Je dže to ta njepoſrėdnoscž a naſornoscž, i kotrež najhlubſche
fcheſczijanſke žiwjenje na džeſczowu duſchu ſkutkuje a w njej
i nimale njepſcheminjomnej mozu podobne wobſtejnoſcže wubudžuje,
jaťo te bėchu, i kotrychž je tón Rhěrluſch wuſchol, jeli-ſo ſo Rhěrluſch
jeno trochu doſtojnje roſpomina. Rchthmuſ, naſnyť a hlóſ ſo
ſjenocžuja, so by ſo Rhěrluſch w pomjattu ſdzeržať a lubny ſčiniť.
Wuprajicž ſo njeda, kaſki poſlad duſcha wobſedži, hdyž ſo jej
w prawym czaſu te prawe Rhěrluſche dadža. Kať wjele
tyſaž i horjom wobcžėženych duſchow je Rhěrluſch: „Sčtož Bohu
wjeſſchnemu ſo podda“ pſched podnórjenjom wobarnowať! Kať
wjele tyſaž duſcham je P. Gerhardtowa Rhěrluſchowna ſchucžka:
„Hdyž dhyrbju wotſal cžahnyć, ſo njedžěl wote mnje“
wumrjecže wolóžilo! — So ſo podobne nětko rėdſcho naſhonja,
nad tym ſo džiwač njetrjebamy. Sčto ma dha Rhěrluſche? A
kaſke ſpėmy to ſu, kotrež hiſcye maju? Runje w zyrkwinskim
Rhěrluſchu ſo hubjenſtwo zyrkwineho žiwjenja we ſwojej zhlý wul-
koſcži poſaſuje. So by ſo tale hčubofa ſchtoſa ſahojila, to dhyrb
wot ſchule, woſebje wot ludneje ſchule wuſhadžecž.

Sawěrnje, to je njewotpoſaſomna, ſwjata pſchiſluſchnoscž ſa
ſchulu. A hdyž ſo wona ſwědomnitwje próžuje, tuſamu na prawe
waſchnje dopjelnicž, wopoſaſuje ſo i tym džeſczu wjaſy dhyłi wulka
dobrota. Kaž wucžba w kóždym druhim wucženſkim pſchedmjecže,
tať ma tež roſwucžowanje w zyrkwinskim Rhěrluſchu wjaſy dhyłi
jedyn ſamēr. Schula dhyrb tele ſamėry ſnacž; wona dhyrb wjedžecž,
ſchto chze, cžehodla to chze a kať jo chze. Wucžerjej zyrkwin-
ſkeho Rhěrluſcha dhyrb jaſnje pſched wocžomaj ſtejecž, ſchto ma ſo
i nim dozpicž; wón dhyrb tón wotthknjeny kónž ſnacž a teho po-
mjatliwy być, jeli-ſo ma roſwucžowanje prawe płodny njeć. So
je wucžba niž jeno w tymle, ale tež w druhich wucženſkich pſched-
mjetach huſto tať zhlý wopacžna, na tym je wſchať w najwjaſy
padach to wina, so wucžer njewě, ſchto chze a ſchto dhyrb.

(Pſchichodnje dale.)

Jedyn rjany hlóſ naſchich ſerbskich Rhěrluſchownych knihow.

Pſched wjaſorymi lėtami mje ſnaty hudžby-wuſtojnny ſerbski
Rnjeſ duchowny pruſkeje Hornjeje Łužicy na woſebje rjany hlóſ
Rhěrluſcha czo. 139: „Duſcha, ach duſcha, ty njeſnajeſch ſo“
kėdžbliwego ſčini, prajizy, so wón tónle Rhěrluſch huſto we ſwojim
Božim domje ſpėwač dawa, doſelž ſo jemu jeha hlóſ wubjernje
ſpodoſa; tola i wobžarowanjom wón pſchiſtaji, so ma ſpomnjeny
Rhěrluſch jara wjele wopacžnych aſzentow, kotrež pſchi ſpėwanju
wulzy jara mola. Sa potom domach w choralnej kniſy ſa tym
hlóſom pytach, hdžež jón pod cžipłom 214 namaſach a wiđach,
so je wón kompoſizija naſcheho wulzy jaſłubneho hudžbneho miſchtra
njeboheho i. kantora Rozora w Rėtlizach. S wulkim ſpodoſanjom

hrajach jeho choral a tekst kherlufcha s hudzbu pschirunowach, pschi cizmz so polnje pschewedczich, tak prawje be spomnjeny knjes duchowny hudzik. Pod mohnym wobarnowanjom originala pschirawich netko tekst hudzby s tym, so w nim 19 porjedzenkow wuwjedzech. Kherlufch so w tutej formje netko derje spewacz hodzi a takle reka:

Dufcha, ach dufcha, ty njesnajesch so;
 Sdy by ty snala,
 Rajta be prawa
 A rajta netk saho by sczinila so!
 Prijedy be swjata,
 Netk lubujesch so,
 Ale ach dufcha, ty njesnajesch so.

Sdy by ty snala, schto na hebi ma,
 So by wot Boha,
 Semu tak droha,
 Psches frej a swjercz Khrysta tez wufupjena:
 Samescze, ty by,
 Eso jahorila,
 Sdy by ty snala, schto na hebi ma.

Slaj, tak twój Wóczež tak lubo cze ma,
 So tebi dawa
 Schtož sawostawa,
 Raf hnadu sa hnadu czi pschirwobrocza;
 Ale to wschitko
 Raf Jesuša dla;
 Slaj, tak twój Wóczež tak lubo cze ma.

Dufcha, schtož smejesch, to wot Boha masch;
 Wschto, schtož Bóh stwori,
 Tu wejtoscž twori
 So wot njeho wukhadža wschitko, schtož masch;
 Sa to wukn sweru,
 So Wótzej cžescž dasch;
 Pschetož schtož smejesch, to wot Boha masch.

Wschaf džecžo poškufchne starichem cžescž da,
 Sdyž wono widži,
 So nan to hidži.
 Schtož pschecžimo pschirafnijam starichich so sta.
 Dufcha tak dyrbi
 Bycž Bóh twoja mšda,
 Wutroba jemu njech cžescž wschu tez da.

Stworjenje kóžde so pschirwucžuje
 Lutzy wschaf k temu,
 Schtož hoji jemu,
 A runja to k njemu so towarščuje;
 Dufcha, tak pschirwucž
 Eso k Bohu, hidž kše,
 A njemu njech twoja myšl wobstajnje dže.

Dufcha, ach hladaj wschaf s wopjecžizu,
 Schto ma na hebi,
 So Bóh da tebi
 Tu mudrosč, tu prawdosč a swjatosč, kž ma.
 Wopomni to sbože,
 Čžetn njesbožu tu,
 Do předka stupaj, niž s wopjecžizu!

K. A. Fiedleš.

Hubjenn cžitar biblije.

Ruski kžezor Alexander I. ras psches gouvernement Sefaterino-šlaw jedžesche, posasta na jenej pšitkej staziji a da hebi cžaj pschihotowacz.

Ma jennym pulcže phtny wón nowy testament a so pschedstejiczerja stazije woprascha: „Čžitajsch ty wjele w tutej knišy, mój swyno?“

„Róždy džetn w njej cžitam, Majestoscž!“

„To je prawje wot tebje, — hdže dha w tu kšwilu stejisch?“

„W sczenju swjateho Mateja.“

„Ró, dha cžitaj prawje pilnje — schtób sbože swojeje dufche pyta, tez swoje cžafne sbože namaša.“

Sako pschedstejiczer se jstwy stupi, kžezor mjelcžo pjecz stowrublowškich bankowkow mjes poslednje stawy swj. Mateja položil. Neschto cžafša po tym so kžezor na tymšamym pucžu wrócžil. Sako wón na tamnej staziji posasta a so pschedstejiczerja stazije woprascha, tak daloko je we swojim biblijskim cžitanju pschirchož.

„Hacž do sczenja swjateho Lukascha“, rekasche wotmožwa.

„Ró, wohladajmy, pobaj mi tu knihu!“

Ze pjecz stow rublow buchom mjes tamnišchich kšudych ros- dželene.

F.

Spomóžny pšycžk.

Powjedaničžo se sawostajenštwu Sana Wjele.

Sdyž powjedach podawol s tym skazentym pšom, bešche mi naj- bóle wo to, psched wocži stajicž, so móže tez šlužobna holza wul- teje wutrobny byčž. Woprawdže haj, wot nětohožkuli sa ničžo njeměta šreńža abo džowka ma kšwalobnišchu kšroblosčž dhyžli nčajki wójnač, wo kotrymž so hawtujo trubi, kšlo je šlawnych dobhyčow mčł. Čžyla šu žónške, hdyž na wótro pschirndže, smužike porno mužškim, haj druhdy tez psches nich. Njeje wam snate, so je tu a tam holza šplóščenym konjom napšhecžžo škafka, so by na wosu šedžazym žiwjenje šdžeržafa, mjes tym so cžepcžer- ški mužaf njeswazny na bofu stejesch? A je-li hdže hłowjaza kšorosčž, kž wot jenny na druhich kšaf, a cželadna holza s dobreje wole kšhorjenny po nozach hlada, hdžež móže to wo jejne žiwjenje hicž — kotry hólž njebny tu bojosčž mčł? A nješlufcha k temu smužikšchi duch hacž něhdže k temu, wschón tórnny winnikow tšelecž a rubacz? — Dženša pak wošmy hebi s kórtkeho powjedaničžka pschi- kšad, kšafjeje danje móže to mččž, hdyž so Wóžemu štworjenju šmil- nosčž cžini.

Ma knježich dworach šu wschelake hrody, a nad nimi tajzy a hinajzy knježa: kšwalni a nješwalni, sa tymž hacž šu. W jennym tych hrodow bydlešche bohate knještvo. Tón pan bešche poddanam dobročžimny knjes; a ta pani be mišoscžimwa knjeni. Šeno paducham bešche wón křuth, hdyž by hdy rybač žaneho w hadlerjach trječžil abo šnadž hajnik rubježneho hontwjerja šapil. Za knjeni be wo wšy a we wóšolnych wšach kšwalena dufcha, došelž be kšorhym a kšudym žyle kšž woprawdžita macž. — Šas be šama se šmilnej ruku hubjenej starušchžy kšchewišnu nješka. Duzhy domoj wuhlada pjeschti. Ze wlecžechu se schtrycžlom sa schiju pšycžka, kotrehož čžyžchu wobwěšnyčž. Tón cžužka njebe wschaf runjemon rjanu, tola pak be jej woboheho žel. Ze hólčžifka napšwarimšchi wona teho cžufka sa swojeho šobu do hrodu wša, so by jeho horjenžy wo- cžahnyčž daša. So směje s tehole škutka wulkeho myta, tak mohlo

jej pschi tym to do myšlow pschińc? Rnjesej drje so to schćenjo njehašche lubić, tola jo njese lubej mandželskej t woli. —

Rnije w tym čašu knjesowy hajnik rubježneho tšelerja saja, kiž bēšche džiwinu tšela. W tehdyšich lētach bē na tajkich tšelerjom železny satoń. Duž dyrbjesche jaty w khostarni dołhi čaš buchi khlēb kušacz. Khostańja dyrbi ždyn ludžiskam po prawom t potucze bycz; ale shonjenja praja: Mělotryžtuli so t njeje cžim hōrščy wrōczi. A tak bē tež jow. Tōn khostanz so t wjecziwej myšlu na teho knjesa wšchōn cžerczesche, pschemyšlo febi, tak by jemu škoto a šlēboro šrubil, haj, mōžno-li žimjenje wša. Šlōstny samyšt drje bē šrały; ale wuwjedženje njebēšche lōžke. Na fajke waschnje so w nožy po cžichim do hrodu dohyc? Psches šahrodnu murju do dwora šalēšc, to byla njeczeška wēž. Ale w dworje je wulki torhaty poš, kiž wjeczor t rjeczaša pušcženj pschi durjach lēha. Tōn by nōžneho šlōstnika rōsdrēk kaž law. To pač je šabžewt, kiž by so knano t nēfajkej šajēdojczenej kołbašu šrumowacz dač. Ale pschi durjach šnutška bēšche ša duńnika štwicška. Teho šlužba bē mjes druhim to, durje t wjeczora šamfacz a t nutška nich wulku šakladu kšacž. Šdy by knadž nēfajki paduch a rubježnik paflucze mēč a durje cžicho došč wotamfnyč mohl, tak dha čyž tōn šnutškowny překušy wotložic? A njeby duńnik, hdyž so šhto hrjebnje, to pytny a žyly dom se španja na nohi šwołak? Potajkim mohlo so žyle njemōžne šdacž, so nēfak na hēške nješluti do hrodu dohyc. Ale šty njeduch wē šlōstnikam lešneje radu.

Tōn wjeczešči šlobjač bēšche so w khostańi t paduchom šesnač. Temu wōn rošpraji, hdyž bēšchaj t jastwa, šajlich šašadow w febi nošy. „Džimoj tam šlufacz. Šchtož rubimoj, na položju dželimoj a šhubimoj so potom nēhdže do žušeho kraja.“ Ale fak pschińdžemoj do hrodu nuts?

Tōn se wšchēmi liščkami špytany pschēšlepanž wulahny radu: „Ty do mēcha šalēs a počapit so w nim, a ja tebe šnutška t džēkom wobtykam, so budžesč jako mēč šmachow. Temu pšyškej so t čašom šajēdojczena kołbaša cžišnje, so na dobo šdernje. Š wjeczora tebe na šarje t wrotam dowjesu. Tu štareho duńnika šliščču, so tōn mēč psches nōž t febi do wofhēže wōsmje, dofelž so boju, rubježne ruči mohke mi jōn na cžmowym pucžu wudrēč. A hdyž mi wōn to šwoli, cže jako mēč donješku nuts a pschi durjach do kuta štaju. Šdyž potom žyly hrōd špi, wulēšesč t mēcha a pušcžič mje t febi. Wšcho dalšche so wē. A dyrbjač-li duńnik so rypnyč, so pod nožom wali, přjedy hacž šynje.“

Woprawdže bu tōn mēč do wofhēže wšaty — a nētko Wōh šwarnuj!

* * *

Přjedy šmy widželi, fak je ta knjeni se šmilnej dušchu mlo- deho pšyčška do hrodu wšala a horježy na wothlad dača. Tōn drje roščesche; ale hdyž bēšche dorostl, njebēšche wjetšči dyžli šajecz. Knjeni bē t woprēška na myšlach mēla, hdyž budže šrały, jecho do pēnnych rukow nēkomu dacž. Ale to njebu; wona jecho pschi febi šhowa, dofelž jecho ša wuščneho špōšno, pschetož tōn pšyčž, mały kaž rukajza, mējesche wōtry šluch a cžuch. Wōn hnydom wšcho t blawkotom šjewi, hdyžtuli nēšcto njepraweho šadre, přjedy hacž žadny cžlowječ šhto pytny. A pschi tym bē wōn tej knjeni tak pschiwišny šwērnit a jej tak dobry, so nochžyšche ženje wot jeju pjatow. Šdyžtuli by wona na přjecžti šapschahnyč dača, by wōn wšchōn šrubženy štal a ša wōsom hladajo škoržil a šiwil. Duž šmēdžesche druhdy, pschi pohoncžu šedžo, t njej šobu. To bē so dženska tež štalo, hdyž bēšche knjeni do mēšta čyžka a rjekla, so budže lōžkobycz poščže, hdyž so domoj wrōczi.

Čžma hižom bēšche, hdyž domoj pschińdže a nimale žyly hrōd špasche. Knjes bē so se šožnym wjeczoram lehnyl, dofelž bēšche wot hōitny mucžny a šuche drjenje jecho w šlawach šnjemēni. A hrodowske cželedžno bēšche tež do šwojich komorkow t mēru. Šeno

duńnik šam šwēčesche lampu, ale tež nimale špizy, čžafajo hiščče na knjeniny domojwōt; a runje tak čžafasche horježa horka, so mohla do škota t poščlužbe hotowa bycz, tak rucže hacž knjeni pschińdže. Šak je w tu šhwilu temu w mēšche cžepjazemu šafanzej a fak temu ša murju šafatemu šobušlōstnikej bylo, šhto mohl ta prajicž? —

Pohoncž bē pschińč. Šeho prašanje pytnyšchi wustocži duńnik a wotewri wrota a durje a horježa pschińdže se šwēžu po šhodže dele. Knjeni do kēže štwiwišchi njepnytny w kucže štejazeho mēcha a šhwatasche na šhōd. To pšyčžatko pač, pytnyšchi mēč a cžuchajžy wokoło njeho šabžehny na dobo rēšny blawkot a šchēwōt. Knjeni nochžyšche žaneje hary, so njeby so halle ničto t hawkotom wubudžil, a harucžinjerjej t febi šasasche. Ale to škocžatko, hewal šajnje tak na šlowo poščlušne, bēšche kaž šluche a nješkocži t njej a njemdrjesche so na tōn mēč dale a hōrje. Duž wrōczi so knjeni a žadasche wjedžecz, šhto džē tu tajki žyly mēč šteji. Mjes tym, hacž duńnik ji rošprawy da, so je so nad wulkim proščenjom šmilil a jōn psches nōž do kuta na wuščow wša, šarēšny horježa t hōšom: „Šlej wšach, tōn mēč je so hibnyč. To nihdy niž po prawym njeje!“ Š dobom pschishwata knjes wot horka dele t pistoliju w hōrščči. Wōn njebē mohl drjenja dla wuščnyč, a duž bē tu hary we wofhēži šlyšach. Šnēwny na tajki njepokoj pschi mērnej nožy a šžiwany t teho, pschecžo so knjeni delka tak dli, a myšlo, so so knadž nēšcto štrachotne škucža, bē so w škot šebrač, do župana šajč a tu pistoliju se ščženy hrabnyč. Šnjemdrjeny šawrješny: „Duńniko, w škot! Rošwjež tōn plēch a wocžit tōn djabowski mēč! Šdyž je so hibač, dha nēšcto žime w nim tčži, knano nēfajke šwērjo. A jeli-so je nēšcto šle, ja na dobo tšēlu.“

Duńnik ša plēchom hrabny. Ale šhto to? Šako blyšt wustocži t mēcha tōnž noža a rošrēšny nahle t jeničkim rēšom tōn mēč. A t njeho wulecži šchijaty cžlowječ kaž ščženy wjelč, t wulkim nožiškom w hōrščči, a čyžyšche t nim na nič, so šajecz a wobrocž. Škucžičo pač hiščče wuprašny na njeho knjesowa pistolija, so so tōn lučibač šwony a šakrujo na šemju prašny. Tōn wutšēl wšcho cželedžno šbudži a wono so štrōžene pschihna. Ššēlenty pač njebēšche mowny, ale šopasche t rjemjenjom wokoło šebje jako šle šwērjo, a tōn pšyčžt njesasta na njeho šfakacz.

Ša knjeni bēšche to hrošno, na tajke hladacz a wona so miny pschewšata po šhodže horje. Knjes pač pschitasa: „Šputajče šlobienžej ruzy a nošy, so so tōn njekrašnik njemōže hibnyč. A potom ty, duńniko, jecho dla t šchocže a t šasēškej doščocž! Nječ pschińdžetaj hnydom, hacžrunje je w nožy.“ A wšchitko so šta, kaž bē šasane. — — —

Šhto je so dale t tym šlōstnikom štalo, to halle njehamy do drobna roščasč. Šam je to došč, so šmy widželi, fak šu cži ludžo psches tajke pšyčžatko — džakowano Wōhu! — šrwawnemu nješbožu wuščli. Haj, šhto budžičhe do čžafja rjekl, so šmēje ta knjenina šmilnosč, tehdy nad wbohim škocžatkom cžinjena, tajkule šbožownu dan?

Wšhelake t bliska a t daloka.

— Pschichodna šerbša Wōža šlužka w Dražžanach šmēje so 17. njedželu po šwjatej Trojizy, 18. šeptembra, w 1/2 12 hōdž. w šchiznej žyrlwi. Špowjednu wucžbu šmēje knjes šarat Domaschta t Budestez a přēdowanje t. šarat Šlōčž t Rakež. Šserbja, kiž maja pschecželow a džēczi w Dražžanach a wokolnosčži, čyžli jich w prawym čžahu na to šemšenje dopomnicž, so mohli wončach w žuščje šako Wōže šlowo w macžernej rēcži šlyšchecž.

— Šlowy mōst, kiž je so na mēsto štareho Wugustušoweho mosta w Dražžanach natwaril, je so šandženu wutoru w pschitomosčži krala Wjedricha Wugusta pošwecžil. Wōn je so tež „Wjedrich Wugustowy mōst“ pomjenowal.